

[Arbejds- og socialministeren.]

beviser for, at der havde været mulighed for, at de kunne få et job på arbejdsmarkedet. Det, der har gjort mest indtryk på mig, har været de situationer, hvor vi har manglet arbejdskraft.

Jeg erindrer adskillige tilfælde fra høstens tid, hvor det ikke var muligt at stille den behørig arbejdskraft til rådighed. Man oplevede da, fortalte man mig, situationer, hvor ældre mennesker kunne have taget et nap med i arbejdet, men de stramme bestemmelser, som vi har, og som jeg gerne vil have lindet lidt på, stillede sig hindrende i vejen, opfordrede i hvert fald ikke til at gå ind i arbejdet. Fornylig hørte jeg om det samme fra sukkerroekampagnen. Det høje ting vil vide, at vi hvert eneste år i arbejdsministeriet får henvendelser under kampagnen. Det ærede medlem hr. Svend Jørgensen har sikkert personlig erfaring derfor. Der mangler arbejdskraft, og adskillige rentemodtagere har da været i den situation, at de ikke kunne tage arbejde uden at komme ind under de stramme bestemmelser, vi lever under.

Derfor har det været mig magtpåliggende på dette lille begrænsede område — for selvfølgelig er de 3 mill. kr. et relativt lille tal i forhold til hele det store beløb —, at forsøge at opnå i hvert fald et lille fremskridt.

Til det ærede medlem hr. Kaj Andresen vil jeg gerne sige, at det ville overraske mig meget, om medlemmerne i kommissionen, som har udført et godt og nyttigt arbejde, skulle føle sig stødt over, at vi her i rigsdagen beskæftiger os med dette ganske afgrænsede område. Jeg tror også, det ærede medlem vil give mig ret i, at det, vi her beskæftiger os med, ingenlunde vil komme til at lægge hindringer i vejen for, at man følger de retningslinier, som jeg allerede nu mener at vide, at kommissionen har anlagt.

Der kunne selvfølgelig være mange andre spørgsmål at tage frem her, men jeg vil blot føje et par ord til vedrørende spørgsmålet om invaliderentemodtagernes hustruers arbejdsindtægt, som det ærede medlem hr. Kaj Andresen rejste. Det er fuldstændig rigtigt, at det er et spørgsmål, man ikke i længden kan komme udenom, men som i allerhøjeste grad må have vor interesse. Såsnart der viser sig en mulighed for yderligere udbygning, vil det være et af de områder, det høje ting bør beskæftige sig med.

Jeg har personlig stor interesse for spørgsmålet og for de synspunkter, det ærede medlem fremførte her, og som også andre ærede ordførere har været inde på.

Jeg skal med disse bemærkninger endnu engang takke for den venlige modtagelse, lovforslaget har fået. Jeg håber, at vi gennem et udvalgsarbejde hurtigt må kunne klare de uoverensstemmelser, der er imellem os.

Kaj Andresen: Det ærede medlem hr. Svend Jørgensen var så venlig at beskæftige sig med socialdemokratiets stilling til folkepensioneringen og antydede, at vi tidligere skulle have været modstandere af en folkepensioneringsordning. Sandheden er den, at det, socialdemokratiet har været og stadigvæk er modstander af, er en, man kalder det folkeforsikrings- eller folkepensioneringsordning, der hviler på præmiebetaling eller på kopskat. Der er ikke tale om, at socialdemokratiet har været modstander af en pensioneringsordning som den, vi nu selv har foreslået. Men det andet vil efter vor opfattelse være uretfærdigt og urimeligt. Vor stilling til folkepensioneringen er allerede fastslået af Steincke i hans værk „Fremtidens Forsørgelsesvæsen“. Jeg skal med formandens tilladelse citere lidt af, hvad Steincke har skrevet i et afsnit, hvor han beskæftiger sig med den fremtidige løsning af spørgsmålet. Steincke skriver: Problemet

„bliver da, om man kan løse spørgsmålet ved en almindelig folkepensionering efter det fulde retsprincip.

Det ville unægtelig være særdeles tiltalende, om samfundet kunne og ville sige til enhver samfundsborger, der fyldstgjorde visse almindelige betingelser: Når du bliver 60 år, pensionerer vi dig som tak for dit livs arbejde, og for at du kan være rolig og tryk, giver vi dig pension uden at tage noget som helst hensyn til dine formue- og indtægtsforhold“.

Derefter fremsætter Steincke nogle betragtninger over forholdene, som de var, da dette blev skrevet, i 1919. Han betragter det på det daværende tidspunkt som politisk og økonomisk umuligt at gennemføre en sådan ordning, men gør opmærksom på, at man fremefter må arbejde videre for at nå til en løsning af denne art.

Hvad angår det radikale venstres stilling